

μεθώ

μεθώ κ. **μεθάω**, ρ. [*<μσν. μεθῶ, από το ἐμέθυσσα, αόρ. του αρχ. ρ. μεθύω*], μεθώ. **α.** βρίσκομαι σε κατάσταση έντονου ενθουσιασμού, έντονης ευφορίας: «οι στρατιώτες μέθυσαν απ' τη νίκη τους και φιλούσε ο ένας τον άλλον απ' τη χαρά τους». (Τραγούδι: *γλυκιά Ναπολιτάνα με τη ματιά την πλάνα, μαζί όταν χορεύουμε, τρελαίνομαι, μεθώ*). **β.** κάνω κάποιον να περιέλθει σε κατάσταση έντονου ενθουσιασμού, έντονης ευφορίας: «τον μέθυσε η πρόσφατη επιτυχία του». **γ.** βρίσκομαι υπό την επήρεια έντονου συναισθήματος: «μέθυσα με τα φιλιά της». (Λαϊκό τραγούδι: *λιώνω και μεθάω δες πώς σπαρταράω σβήνω μες στα χέρια σου. Λιώνω και μεθάω κοίτα πώς πετάω να καώ στ' αστέρια σου*).

- μεθώ από χαρά, βλ. λ. [χαρά](#).

- ο παίζων χάνει και ο πίνων μεθάει, βλ. λ. [παίζω](#).

-όσοι πίνουν και μεθούνε, λησμονούν όσα χρωστούνε, όταν ο άνθρωπος μεθάει ξεχνάει τις στενοχώριες του: «με τόσες στενοχώριες που έχει ο φουκαράς το 'ριξε στο πιστό, γιατί όσοι πίνουν και μεθούνε, λησμονούν όσα χρωστούνε).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας